

плексу способів, методів та важелів, інструментів впливу на основі запропо- запропонованого переліку принципів державного управління задля досягнення цілей сталого розвитку й підвищення рівня національної безпеки держави, формування дієвої державної політики у сфері розвитку інформаційного забезпечення еколого-економічної безпеки.

Цифрова доба об'єднає людство, створить не лише загальне інформаційне, але й культурне, економічне і політичне середовище. На сучасному етапі важливо зробити держави максимально відкритими, демократичними та правовими, утвердити принципи інформаційного суспільства. Уряди повинні виявити винахідливість у розподілі навантаження таким чином, щоб це завдання було вирішено якнайшвидше і якнайефективніше. Нагородою стане інтерактивна мережа, що об'єднуватиме людей і відкриватиме нові горизонти у сфері освіти, комерційної діяльності й загалом у повсякденному житті громадян.

Список використаних джерел:

1. Розвиток національного ринку інформаційних послуг як об'єкта державного регулювання / Ю. Луцик // Економіка: проблеми теорії та практики : зб. наук. праць. - Вип. 240, Т. 4. - Дніпропетровськ : ДНУ, 2008. - С. 1005-1012.
2. Michalczyk L. Funkcja informacyjna inżynierii rachunkowości – «Pieniądze i Więź», nr 1 (50)/2011, s.115-132.
3. Данильченко Л.С. Нерівномірність поширення сучасних інформаційно-комунікаційних технологій та природа цифрового розриву / Л. С. Данильченко // Вісник Сумського національного аграрного університету. - 2008. - № 12/2 (34). - С. 91-97.
4. Daly, H. E. and Cobb, J.B. "Appendix: The Index of Sustainable Economic Welfare" in H.E.Daly and J.B.Cobb For the Common Good: Redirecting the Economy Toward Community, the Environment, and a Sustainable Future, 2nd ed. Boston: Beacon Press, 1994.
5. Тарабан С. В. Умови і чинники якості управлінського рішення [Електронний ресурс] / С. В. Тарабан // Теоретичні та прикладні питання державотворення. – 2008. – Вип. 2. - Режим доступу до журналу: <http://www.nbu.gov.ua/e-journals/tppd/2008-2/08tsvyur.htm/odyframe.htm>.
6. Твердохліб О.С. Інформаційний державно-управлінський ресурс: сутність та класифікація [Електронний ресурс] / О.С. Твердохліб // Теоретичні та прикладні питання державотворення. – 2009. – Вип. 4. - Режим доступу до журналу: http://www.nbu.gov.ua/e-journals/tppd/2008-4/R_3/09tosstk.pdf.

Ярема Л.В., к.е.н., доцент
ВП НУБіП України «Бережанський
агротехнічний інститут», м. Бережани, Україна
Квік М.М., студент
Науковий керівник: Ярема Л.В.,
к.е.н., доцент, ВП НУБіП України
«Бережанський агротехнічний інститут»,
м. Бережани, Україна

УМОВИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СТАЛОГО РОЗВИТКУ

Перехід до сталого розвитку – це процес зміни ціннісних орієнтацій багатьох людей. Визнаними міжнародними фундаментальними цінностями розвитку є свобода, рівність, солідарність, толерантність, повага до природи, спільна відповідальність. Національні цілі сталого розвитку базуються на політичних, економічних, соціальних, екологічних, моральних і культурних цінностях, властивих українському суспільству. Вони визначають спрямованість стратегії на турботу про спільне благо та захист національних інтересів України.

Сталість являє собою здатність соціальної системи протистояти деструктивним викликам глобалізаційного розвитку. Виходячи з цього сталість не лише не заперечує мінливість, стабільність та стійкість системи, а й посилює максимальну впорядкованість процесу змін стану системи.

У межах цього дослідження принципово важливо чітко розмежовувати категорії "сталості" та "стабільності". Стабільність, на відміну від сталості, "характеризує високий ступінь динаміки, неминучість змін при достатньо високому рівні їх упорядкування" .

"Стабільність характеризує здатність системи забезпечити назрілі, необхідні для її самозбереження зміни, компенсуючи їх таким чином, щоб втрати окремих елементів або характеристик не створювали загрози для виживання системи в цілому" [1].

Аби система розвитку світу мала можливість ефективно функціонувати, вона має змінюватись залежно від зовнішніх та внутрішніх умов та факторів, проте такий процес завжди з необхідністю має забезпечувати певну сталість у функціонуванні такої системи. Це свідчить також і про те, що необхідним елементом сталості є досягнення стабільності. Стабільність слід розглядати як тимчасовий процес у функціонуванні системи, тоді коли сталість має більш стратегічний характер, і саме тому вона більш адекватно може охарактеризувати функціонування системи державного управління в умовах глобальної інтеграції.

Стратегічне бачення сталого розвитку України ґрунтується на забезпеченні національних інтересів та виконанні міжнародних зобов'язань України щодо переходу до сталого розвитку. Такий розвиток передбачає:

- подолання дисбалансів в економічній, соціальній та екологічній сферах;
- трансформацію економічної діяльності, перехід на засади «зеленої економіки»;
- побудову мирного та безпечного, соціально згуртованого суспільства з належним врядуванням та інклюзивними інституціями;
- забезпечення партнерської взаємодії органів державної влади, органів місцевого самоврядування, бізнесу, науки, освіти та організацій громадянського суспільства;
- повну зайнятість населення;
- високий рівень науки, освіти та охорони здоров'я;
- підтримання довкілля в належному стані, який забезпечуватиме якісне життя та благополуччя теперішнього і майбутніх поколінь;

- децентралізацію та впровадження регіональної політики, яка передбачає гармонійне поєднання загальнонаціональних і регіональних інтересів;
- збереження національних культурних цінностей і традицій [2].

Сталий розвиток покликаний забезпечити високий рівень та якість життя населення, створити сприятливі умов для діяльності нинішнього та майбутніх поколінь та припинення деградації природних екосистем шляхом впровадження нової моделі економічного зростання, що базується на засадах сталого розвитку. Досягнення цієї мети відповідає світоглядним цінностям і культурним традиціям українського народу та міжнародним зобов'язанням України [3].

Забезпечення сталого розвитку передбачає узгодженість розроблених планів розвитку економічної, екологічної та соціальної сфер життєдіяльності на місцевому та державному рівні на основі збалансування повноважень і відповідальності органів влади для стимулювання ефективного використання потенціалу територій країни. У перспективі реалізація зазначених заходів сприятиме підвищенню рівня конкурентоспроможності, розвитку людських ресурсів та ресурсного потенціалу, забезпеченню міжрегіонального та міжнародного співробітництва, створенню умов для розроблення і здійснення стратегії соціально-економічного розвитку. Розроблення та якість виконання стратегій розвитку на довгострокову перспективу, відіграватимуть фундаментальну роль їх сталого розвитку в контексті визначених стратегічних пріоритетів на рівні окремих територій країни.

Список використаних джерел:

1. Войтович Р. Шляхи забезпечення сталого розвитку в умовах глобальної інтеграції. Філософія, методологія, теорія та історія державного управління. URL: file:///C:/Users/ZaRoZa/Desktop/znpnadu_2012_1_3.pdf
2. Стратегія сталого розвитку України до 2030 року. URL: https://www.undp.org/content/dam/ukraine/docs/SDGreports/UNDP_Strategy_v06-optimized.pdf
3. Концепція сталого розвитку населених пунктів URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1359-14>.

Яричевська Я. І., студентка,
Косар Н. С., к. е. н., доцент
 Національний університет «Львівська
 політехніка», м. Львів, Україна

ЗАСТОСУВАННЯ МОДЕЛІ ТРИКУТНИКА КАРПМАНА В ЕКОЛОГІЧНОМУ МАРКЕТИНГУ

Екологічний маркетинг - це різновид маркетингової концепції, що спрямований на задоволення екологічних необхідностей і потреб людства. Згідно найпоширенішого його тлумачення, запропонованого Ж. Оттоман, екологічний маркетинг являє собою діяльність підприємств, яка спрямована на виготовлення екологічно безпечних товарів, формування попиту на них, приведення усіх ресурсів підприємства відповідно до існуючих вимог та наявних можливостей на ринку з метою отримання прибутку без нанесення шкоди довкіллю [1]. Задля